

csak hallom, véletlenül hallom, ahogy azt beszélük a többi fiúval, mer most azokkal haverkodik, a Jozsóval sincs már annyit együtt, hogy megszépültem, csak olyan furcsa vagyok, még ha lány is, nem olyan, mint a többi, nem árulom el Simont, apám megölné, ha megtudná, mi volt, Jozsóról nem is beszélve. Jozsó se beszél, Simon se mond semmit, de tartani kell tőle, hogy most megölnék egymást, ha úgy adódna, hogy összeverekednek.

Én Simonnak mostanra annyi se vagyok mint azelőtt, se bizalmasa se szeretője, csak egy kurva, egy riherongy, hogy odaadtam magam neki.

Elveszik, elvenni örömmel elveszik, utána meg megvetik a lányt, mer a lány a rossz. És akkor én is azt érzem, csak keserű vagyok emiatt, próbálom még magamra felhívni Simon figyelmét, de csak feldühít és megaláz a közömbösségével. Szenvedek miatta, pedig ez már nem a szerelem, csak az utója. Csak siratom már ami volt, visszahozni úgyse lehet, sem kettőnk között, sem bennem magamban.

Mégis jár még a fájdalom föl alá a szívbe, annyira, mintha késsel, valódi késsel ütöték volna a sebet, és nem múlik, hiába akarom, leállítani nem tudom, másra se gondolok.

Reggel szaladnak az asszonyok, jajgatva rohannak, a hídról éjjel valaki felszed egy takarólemezt, mer mittudomén hány kiló vas az, mennyi pénz, hát nem sok, és reggel iskolába menet a lyukon egy kisleány, egy hatéves lezuhan a sínek közé, összevissza törri magát, lehet, túl sem éli, a gerince is eltörik szegénykének, ha életben marad, akkor is nyomorékon.

És akkor világosan látom, hogy eddig nem őt láttam, csak az érzést. Akkor látom Simont világosan, és az érzés magától elmúlik.

Mert azt a takarólemezt Simon szedte fel.

Imreh András

VISSZAFELÉ

Ha majd negyven leszel, a frizidert kitárod,
s rájössz, hogy feleséged nem láttad egy hete,
és lassan emeled hüvelykujjad a szádhoz,
és meglegyint halálod tonhalszagú szele,

vagy ha majd huszonöt, lesed, hol a kijárat,
és ügyelsz, hogy gatyád-zakód egy helyre tedd,
vagy ha majd tizenöt, magod hasadra szárad,
és pucér nőidet sorban elégeted,

meglásd, még visszasírod téli ebédeinket,
mikor a húsleveskét kanalazgattuk együtt,
égett a nyárfa, és megcsapott a nyár szaga,

hogy este elpakoltunk mackónadrágot-inget,
és hideg, almasárga lábunkat nézegettük,
és aludni akartunk, ha jött az éjszaka.

A VIZITÁCIÓ

Barátunk – mielőtt meghívott volna magához –
megkérdezte, hogy tudjuk-e.

Mit mondtam volna? Hogy ha még mi is,
akkor gyakorlatilag nem lehet

nem tudni? Igen, de az öccse is,
aki viszont a kis barátjával lakik otthon.

– Ne aggódj, nem zavar.
Így nem kellett fizetnünk a hotelt.

Szép ház volt. Rengeteg könyv,
nyírt gyepek, feltűnő tisztaság,

a tetőn bádoggal szélkakas.
Farkáról és fejéről lepattogzott a festék,

csak a szárnya volt sárga, mint a szalma,
vagy mint a szóke haj, ha megőszül.

Készült a vacsora.
Kézmosás előtt megmostam a szappant.

Saláta, spagetti, sör. Sokat nevtünk.
Majdnem elmeséltem egy buziviccet.

Elalvás előtt visszamentem,
eltettem egy almát az útra.

A hátsó szobát kaptuk. Eggyel arrébb
volt az öccsée. Éjszaka

háromszor mentek el, vinnyogva, mint a menyétek,
vagy háromszor csikordult álmában a szélkakas.

MÚFORDÍTÓ MŰHELY

Hetven körülinek tűnt, de vidéki volt.
Apám az ilyenekre mondja:
„Az unokám lehetne.”

Esküszöm, először örültem.
Talán hozhat valami színt
közénk, pest-budai

értelmiségiek közé.
Narancssárga, 100%-os műanyag,
NDK exportból visszamaradt

inget viselt. Bőröndjében
totószelvény, pár szelet párizsi
(az ár a húsrá ázott), féllábú szemüveg.

Egy Népsport, amiben
még Dózsa az Újpest.
Penetráns egérszaga volt.

Kezdtünk szorongani.
Szerintem azt hihette, nyelviskolába jött.
De kinél fizetett be? – A szakkörre jöttem,

mozgássérült tanárom helyett. Sajnos kicsit
nagyothallok – mondta és félrefordult,
mint egy baromfi, hogy halljon. Profilja

egy cséphadarósé Dózsa hadseregéből.
Egy órán át ült így. Cappuccinót
nem kért (valószínűleg

levesnek nézte). Szájunk
beszélt, míg volt muníció.
A vákuumcsöndben egyszerre felállt.

– Elnézést – mondta –, indul a vonatom Somogyba.
Egy perc múlva is ott állt.
Próbáltam, mint egy parafenomén,

Somogyba transzponálni,
vagy legalább az ajtón kívülre. Indulás,
szuggeráltam. Tűnj már innen el,

büdös paraszt.

FÜGE

Hogy került piacunkra?
A marcona fekete retkek
és a szuvas fogú ecetes paprikák –
fagyott földünk terményei közé?

Két fajta volt:
a csengettyű-alakú meg
a hámló, zeppelin-magos.
Utóbbiról kiderült, hogy datolya.

Szerettem a csomagolást is:
célszerűtlen, de díszes
a cikázó arab vagy romos görög betűkkel.
– Papa, mi miért nem gyártunk fügét?

Néhány év múlva, Jugoszláviában
a zöld levélkezek mögött
egy vibráló, politeista Éden
Éváinak duzzadt gyümölcssei.

Még fél emberöltőt sem nyűttem el,
mire apám kertjébe ért:
az első években alig
pár szem a csecsemőcsont-ágakon.

Idén nyáron már árnyékában ültünk,
borszínű fényt szűrt borainkra.
Talán bizarr, de úgy tűnik,
jövőre már a sajátjára szűri.

Lopózik felfelé, mint a tej, ha forni készül.
Száz év múlva délszaki fjordokon
fügefák alatt pihegnek a sárga macskák,
szavannák törpe oroszlánjai.